

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Any I

OLOT, 15 de Setembre de 1915

Núm. 13

Preus de subscripció

Olot, any. . . . . 2'50 ptes.

Fora, „ . . . . . 3'00 „

Número solt 10 céntims

Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.

Direcció i administració:

Carrer de Clivillers, núm. 16, on se dirigrá

tota la correspondencia.

No 's retornen els originals

I CERTAMEN MUSICAL D' OLOT

Discurs presidencial

SENYORES.

SENYORS:

Prou hermós significat té aquesta festa per a que jo puga dir-vos qualque paraula que consoni amb aquest moment expectant de cosa bella, de cosa noble i gentil, de cosa perfumada d'ideal.

Perqué tots vosaltres esteu ara frisosos per un sentiment vagorós, per un no sé qué qu' aviva el caliu de l'esperit, que fa més bells els rostres i més penetrant la llum de les mirades. És qu' esteu aquí cridats per un sentiment viu de Patria i esperant sentir sa veu en la modalitat més pura, més fonda, més intensa; espereu sentir la patria en l'encant de la música seva, de la música que gronxa la nostra mar blava, de la música que porta'l flaire de la reina de nostres pins, de la música que té la majestat de nostres muntanyes, la sobrietat de nostre seny i la honesta gentilesa de nostres dones. Veniu aquí cridats per l'afany de l' ideal, i l' ideal no és més que'l reflexe d'aquest misteri harmoniós que portem dins nostre, aquest afany que'ns fa sospirar tota la vida; perqué l'ideal és papellona divina i s'envola fugitiva al ser sollada pels dits de la realitat mundana.

L'ideal de Patria no és més que l'amor ben ordenat de si mateix, perqué la Patria és la irradiació mutua dels nostres afectes amb tot lo que 'ns volta; la Patria és el cercle més ample de l'amor de família; la Patria comprén fins el reflexe més llunyá de tot lo més íntim que fa la modalitat nostra; i per aixó comprén a tothom qui parla com nosaltres, qui té la

mateixa llum en el mirar i el mateix posat en el gest i acull les mateixes costums i té semblant manera de viure.

La Patria nostra, Catalunya, és nosaltres mateixos. Perqué un individu, per sí sol, no és res, ni podria existir sense les condicions que l'enrotllen i en les quals el Creador l'ha posat. Som perqué tenim pares, i podem seguir existint perqué tenim terra que'ns aguanta i aire que'ns vivifica i totes les maravelles de la creació que 'ns deixonden i ens afinen les portelles de l'ánima anomenades sentits; i amb el tast de la natura que'ns porten els sentits, hi entren les afeccions i una altra vida més interna, perqué es més fonda, la vida misteriosa de l'esperit, que en sa cambra més íntima transforma a sa propia natura espiritual totes les sensacions rebudes de la materia. Però les veres afeccions ens venen dels sers semblants nostres que 'ns enrotllen: primer de la dolça mare, canella de mel divina pel cos i per l'ánima en flor del tendre infant; per medi del pare auster, somrient de noble joia; pels germanets i petits amics que saltironen i xerrotegen com aucells. Després, creixent, les afeccions s'aixamplen i s'intensifiquen, i els primers amors fan la florida blanca de la vida; i els primers desenganys, i el primer dolor, donen el ver tremp a l'home; li diuen que és precís la lluita per a meréixer; que 'ns haurem de guanyar el jornal de la joia immortal amb el dolor. I el dolor ens fa aixecar els ulls al cel, i ens fa compendre el sentit profund de la religió ensenyada pels pares, sentint llavors la necessitat d'agafar-nos amb lo que está per sobre del món: sentim l'afany de lo absolut perqué comencem a conéixer que la terra no ens basta. I el esperit creix encara i s'aixampla, i l'home és complet, fort per no desvanéixer's en les alegries boges